

De koopman ging mee naar binnen, maar 't wachten verveelde hem spoedig.

— Met hier te zitten, verdien ik geen duitje, zei hij, opstaande. Tot de naaste week. 'k Hoop dat ge de partij nog niet verkocht hebt, als ik terug kom.

— Ge moet daarvoor niet vrezen. Tot ziens!

De bezoeker vertrok.

— Drie broeders! mompelde Snelloper, want hij was de vermeende koopman, 't zijn zeker drie dutsen, gelijk deze snul, die alles maar vertelde, wat ik weten wilde. Drie gierigaards, dat kon ik genoeg aan de boer bemerken en drie rijkaards. Wacht, ik zal nog wat meer inlichtingen verzamelen.

De schelm trad wat verder een herberg binnen.

— Een pot bier! zei hij tot de vrouw, die de vloer keerde.

Zij bracht 't bestelde en maakte een praatje over 't weer en dan over de zaken.

— Koopman, zeker? vroeg ze.

— Voor zoveel, als men dat zijn kan tegenwoordig.

— Och, vriend, zwijg er van. Mijn baas doet ook wat handel, maar hij verdient geen droog brood. Hij werkt nu bij de drie gebroeders.

— Ah, dat is zeker op de hofstede, waar ik juist geweest ben?

— Maar geen zaken hebt gedaan. Raad ik niet goed?

— Er was er maar een thuis.

— Een of drie, dat is al gelijk; schud ze samen in een zak, ge weet niet wie er 't eerst boven komt.

— Wat wilt ge zeggen?

— Ze zijn alle drie even gierig. Ge kunt er geen zaken mee doen; ze vragen onredelijke prijzen. Veel willen ze zelf verdienen, maar laten verdienen, 't is een schande voor God en de mensen. En toch zo rijk zijn! Ze verzamelen geld. Natuurlijk, hoe kan 't anders? 't Werkvolk te weinig betalen om ze te laten leven en te veel om ze te doen sterven, zelf eten ze een voedsel, dat een hond zou laten staan, 's winters vroeg in bed kruipen, om geen vuur te moeten aanleggen. Zie, dan is 't niet moeilijk om rijk te worden, als men zoveel land heeft.

— Dus, 'k zal niet moeten terugkeren? Ik meende er een partij graan te kopen.

— Spaar uw benen gerust, kameraad; verslijt uw schoenen niet, om nog eens naar dat hof te gaan. Ze eisen een onredelijke prijs. Gierig... zie, ik zou daar verhalen van kunnen doen, van de morgen tot de avond en dan had ik nog de helft niet verteld. De meid werkt als een slavin, want op zo'n gedoe mocht er nog wel een vaste knecht zijn. Maar neen, die jongen moet eten en geld hebben. En dat kan er niet af... wat denkt ge wel, zulke arme mensen!

Snelloper bleef niet lang meer. Hij wist genoeg.

We hoorden reeds, dat hij zijn ondervinding aan de kapitein vertelde en dat deze besloot de hoeve te gaan plunderen.

**
*

't Hof van de drie gebroeders lag in de diepste rust. Maar rond één uur van de nacht ontwaakte Peet.

— Brand, brand! klonk het buiten.

Haastig wekte hij Sis en Frans.

— Er moet brand zijn! riep hij.

— Hier? vroegen de anderen, verschrikt opspringende.

— Baas, er is brand! schreeuwde Katrien.

De boeren schoten snel enige klederen aan en liepen naar voren.

Ha, hier brandde 't niet. 't Was verder.

Een helle klaarte kleurde de hemel.

— 't Moet bij Verschure zijn! meende Sis.

— Of bij Riekens, meende Peet.

— Wie heeft er geroepen? vroeg Frans. Ik zie geen volk.

— En 'k heb het toch ook duidelijk gehoord, verzekerde de meid.

Maar eensklaps werd het viertal door een bende mannen omsingeld, vastgegrepen en in huis gesleurd.

— We hebben weinig tijd! zei Jan De Lichte met zijn wapens dreigende. Rap, hoort ge, of 't gaat er door!

De boeren en de vrouw waren halfdood van schrik.

— Deernis! kermde Sis.

— Genade! smeekte Frans.

— Geen woord meer spreken! beval de roverhoofdman. Uw geld!

— 'k Heb er geen, kloeg Peet.

— Allo, mannen, bindt ze vast aan de deuren of aan de tafel, steekt het kot in brand en we trekken er van door, ze kunnen dan met hun geld verbranden.

De bandieten haalden koorden te voorschijn, anderen rakelden het vuur in de haard op.

— Nog één keer, uw geld! hernam De Lichte.

— Ik zal het u geven, zei Peet, ziende dat het ernst werd.

Hij strompelde overeind en geleidde de dieven naar zijn slaapkamer. Uit een koffer haalde hij een lijnwaden beurs.

— Hier, 't is alles! kloeg hij. Ik ben nu doodarm.

De hoofdman rukte hem 't geld uit de hand.

— Ge bedriegt mij! zei hij ruw. Dat moet gedaan zijn! Mannen, steekt het kot in brand!

— Ik zal er u nog geven, hernam de boer.

— Rap, want we zijn hier al veel te lang.

De landbouwer opende een geheime kas in de muur, door op een veer te drukken en bij 't schijnsel der lantaarn, die een der schelmen droeg, blonk daar goud.

De Lichte wierp er zich begerig op en greep met beide handen het geld.

— Er nadert volk! riep een der wakers aan de deur.

De rovers sprongen schielijk weg en stormden de deur uit.

Boeren met geweren, spaden of vorken gewapend, snelden toe.

— Dood aan de dieven! riepen zij. Schoten weerklonken en hevige slagen werden uitgedeeld.

Spanjol viel met gekloven schedel neer, de Schipper werd in de arm getroffen maar kon nog ontvluchten, een tweede zigeuner werd, fel gekwetst, gevangen genomen. Doch de kapitein en de overigen ontkwamen.

't Was al gejammer, dat in de woning weerklonk.

— Mijn geld! kloeg Peet. Jaagt ze achterna, goede mensen!

— We zijn arm! riep Sis.

— Geruïneerd! echode Frans.

— 'k Blijf hier geen dag meer! dreigde de meid. 'k Heb het wel gezegd, dat er nog eens wat zou gebeuren, als er geen knechten kwamen.

— Ze hebben mijn geld mee! herbegon Peet.

— Wees nu toch eens redelijk! vermaande een der boeren die ter hulpe gekomen was. Ge hadt uw leven ook kunnen verliezen. Stilaan werden de gebroeders wat kalmer.

— Maar waar is die brand toch geweest? vroeg Katrien.

— Een oude stal, die boer Verschure des zomers gebruikt in zijn wei, is in brand geraakt, of, zoals we denken, in brand gestoken door de rovers. Waarom begrijp ik niet!

— Nu gaat mij een licht op, riep Frans. Ze hebben die stal in vlam gestoken, zijn dan hier komen roepen... brand! om ons buiten te lokken en zelf te kunnen binnen dringen.

— Maar hoe werd gijlieden verwittigd? vroeg Trien.

— Wel, Bert Klaassen heeft een zieke koe. Hij ging er weer naar zien, toen hij 't geroep «brand» vernam en het schijnsel van het vuur zag. Hij wekte zijn geburen, deze gingen kijken en vonden de oude stal in vlam. Ze verwonderden er zich echter over, dat men «brand» geroepen had en ze niemand bij het vuur zagen; ze lieten het kot branden en in 't voorbijgaan bemerkten ze een schijnsel in uw huis. Ze kropen door de haag en hoorden gerucht en getier. Overtuigd dat er dieven bij u waren, snelden ze om hulp.

— En toen zijn wij ter hulp gekomen, zei een ander. Er ligt er daar een dood en we hebben er een vast. Dat zijn toch twee rovers minder; we zullen de burgemeester waarschuwen en hem de kerel overleveren. Dat lijkt moet naar het dodenhuis.

Ondertussen waren de bandieten op weg naar hun vergaderplaats. Jan De Lichte was, ondanks de grote buit, ontevreden.

Hij miste twee zijner mannen.

— Een viel met gekloven kop nevens mij, sprak Brandijzer.

Ik geloof, dat het Spanjol was.

— En dan is de Moor gevangen, zei de kapitein. 't Gaat ons tegen. Gevangenen zijn klappers.

— Ik was er ook bijna aan, zei Schipper. Au! mijn arm doet zeer. Ik heb de wonde wat verbonden met mijn doek, maar 't helpt niet veel.

— Zonder die verwenste boeren ware alles wonderwel afgelopen, hernam De Lichte. Onze list slaagde goed.

— Maar heeft ook de burens op de been gebracht, meende de Schipper. Hoe zouden ze anders gewekt zijn?

De rovers hadden inderdaad de brand gesticht, want Snellooper had gezegd, dat de woning stevig gesloten en wel verzekerd was van ijzeren balken, platen en tralies. Daarom gebruikte men list. Brand stichten op de hoeve, ware 't volk daar lokken, dus deed men het wat verder.

Te Eine was het gans anders afgelopen.

De rijke rentenier was een slimme gast.

Toen de rovers over het hek geklommen waren, raakte een van hen in een ijzeren klem, welke fel zijn benen neep. En de bandiet had de grootste moeite weer vrij te komen. Hij kloeg van de schrikkelijke pijn.

— We zullen een gat in de deur boren, sprak Tode, die deze benede aanvoerde.

Maar nauwelijks was hij bezig, of een bel werd geluid en ge-weerschoten weerklonken.

De dieven namen ijlings de vlucht.

De rentenier had namelijk een stelsel van bellen bedacht. Reeds bij een lichte aanraking der voordeur begonnen deze te werken. Ze wekten de meester en zijn knecht, die de inbrekers verrasten.

Met lege handen kwamen ze bij hun kapitein terug.

De buit van Hoorebeke werd verdeeld.

— Morgen naar Wortegem! verklaarde de kapitein. 't Is gedaan met luieriken!

— Bravo! riepen de ellendelingen.

VIER EN VEERTIGSTE HOOFDSTUK.

TWEE SCHELMEN.

Onze lezers zullen zich herinneren, hoe Godfried van Meerdal het slachtoffer was geweest van de goud dorst van zijn oom, een broeder zijner moeder. Henri Valens, zoals de trouweloze heette, was van 't kasteel weggezonden, toen Baron van Meerdal de waarheid vernam.

«Herinnert ge u uw gevecht nog met graaf Celestin?» (Blz. 331)

Henri Valens wandelde enige tijd na het boven verhaalde op de Korenmarkt te Gent, toen hij uit de Lange Munt een kennis zag naderen.

— Mijnheer Baru! sprak hij, de man de hand toestekende.

— Ridder Valens! Wat een eer u hier te zien! Hoe het toeval twee personen in aanraking brengen kan! 't Is meer dan een jaar geleden, dat ik u ontmoet heb en waarachtig, hier te Gent staan wij tegenover elkander op 't onverwachts.

— Ik mis u in onze Brusselse gezelschappen, hernam Henri Valens.

— Ik ben veel op reis, antwoordde Baru ontwijkend.

— Op reis? Voor uw plezier?

— Mijn geneesheer ried mij aan wat verstrooiing te zoeken. Maar nu ge van de Brusselse kringen spreekt, 't schijnt dat uw schoonbroeder, van Meerdal, er zich bijna niet meer vertoont.

— Weet ge dan niet, dat hij gestorven is?

— Baron van Meerdal dood? Ge bedoelt de vader?

— Wie anders?

— Ziek geworden?

— Ja, maar door een ongelukkige omstandigheid.

— Een ongeval misschien? vroeg Baru.

— Een aanslag! Toen hij zijn zoon ging bezoeken, ge weet wel, Godfried, die in dat oude nest van de Creil woont, werd hij onderweg door enige rovers aangevallen. Mijn ongelukkige schoonbroeder wist echter te ontkomen, maar hij was zwaar gewond. Hij keerde naar zijn kasteeltje terug, ziek door zijn kwetsuren en door de schrik en na enige weken overleed hij tot ons aller droefheid.

— Een zware slag voor de familie, merkte Baru enigszins spottend op.

— God heeft ons diep beproefd, van Meerdal was een braaf edelman.

Henri Valens zuchtte.

— 'k Wed dat ge nog verdrietig zijt over dat verlies.

— Hoe zou 't anders kunnen! Wij gingen veel met elkander om. Ik verlies in hem niet alleen een familielid, doch ook een trouwe kameraad.

— En jammer dat die Godfried zo opeens uit de vergetelheid is komen opduiken! fluisterde de Brusselaar op boosaardige toon.

— Wat bedoelt gij? vroeg de ander snel, terwijl het bloed hem naar het hoofd steeg.

— Wel, anders waart gij de enige erfgenaam. Ge zijt toch de naaste familie, tenminste voor wat de goederen der vrouw betreft, welke nu echter aan de Creil's schoonzoon komen.

— Maar heer Baru! kreet de ridder, een stap achteruit doende, alsof een venijnig dier hem gestoken had; heer Baru, komt ge me hier beledigen?

— Vat ge dat op als een belediging? hernam de oude schelm. We zijn onder ons en mogen dus vrij uit spreken. Ik meen toch zeker te weten, dat ge met uw neef Godfried op geen al te beste voet staat en daaruit mag ik afleiden, dat ge u niet verblijd hebt, op zijn plotselinge wederverschijning. Och, een mens is en blijft een mens. Ik kan goed verstaan, dat ge al eens aan de ponk dacht en als er dan zo opeens een dood gewaande weer springlevend wordt en u de kaas voor de neus wegkaapt, nu, dan kan niemand het u kwalijk nemen, dat ge zo'n gast naar de maan wenst.

Ridder Valens herademde. Een schrikkelijke angst had hem enige ogenblikken overmeesterd bij de gedachte, dat Baru wellicht het vreselijk geheim van de kinderdiefstal kende. Nu schreef hij de zonderlinge woorden van de listige Brusselaar alleen toe aan 't gemis van vriendschap tussen Godfried en oom Henri, wat voor Baru geen geheim kon zijn. De ridder sloeg dan ook een hoge toon aan.

— Ik acht uw woorden als zeer beledigend, sprak hij onstuimig, en ik had zulk een gedrag niet verwacht van een man, die we, niet-tegenstaande zijn burgerlijke afkomst, in onze kringen dulden.

Nu sprong Baru driftig opzij. Zijn trots was gekrenkt.

— Ei, ei, zei hij op tamelijk luide toon, zodat enige voorbijgangers het tweetal verwonderd aanstaarden. Ei, ei, ridder Valens steekt de borst vooruit! Hij duldde mij in zijn gezelschap. Zeg, dulddet ge me ook, toen ge op zekere avond uw speelschuld niet kondet voldoen en mij om geld smeektet, me vleierende met allerlei schone woorden? Dulddet ge me ook, toen ge een maand later mij op uw knieën — ja, op uw adellijke knieën — smeektet u toch niet aan 't gerecht over te leveren, omdat het u onmogelijk was mij de som terug te geven? Dulddet ge mij ook, toen ge de rol van vrouwenschaker wildet spelen, maar zelf bijna in 't net geraaktet, doch ik er u uithielp? Zeg, oude vos, we hebben samen veel doorgemaakt. Ik ben geen heilige, daar beroem ik me niet op, maar, bij mijn zwarte ziel, uw geweten is evenmin wit.

— Ik daag u uit! kreet Valens ziedende van toorn.

— Stel u zo dwaas niet aan, zei de ander kalm. De mensen lachen.

Inderdaad, enige burgers bleven staan.

— Die degenslikker en dat oude ventje gaan elkander slag leveren, zei een uit 't hoopje. Ik heb medelijden met dat kort manneke. Hij zal zo plat geslagen worden als een duit.

— Ze gaan voort, merkte een tweede op. En luid riep hij:

— Heren, geneert u voor ons niet. De Koornmarkt is groot genoeg, en wij zullen niet tussen beide komen.

— Ge doet als een gek, zei Baru snel doorstappende.

— Een tweegevecht, een tweegevecht, vervolgde Valens, de Brusselaar volgende.

— Heb maar wat geduld. Herinnert ge u uw gevecht nog met

graaf Celestin? Ik verwonder me nog, dat ge er toen levend af kwaamt. Welnu, ik neem uw uitdaging aan. Ik zal u bekampen, echter niet met het zwaard; daar ben ik niet mee vertrouwd, ik beken het rechtuit.

— Met de knuppel zeker, zoals de boeren, siste Henri Valens. Dat past zulke vlegels als gij.

— Noch met het zwaard, noch met de knuppel, hernam Baru zeer bedaard, maar met mijn mond.

— Ge wilt de spot met mij drijven of grappen maken, om mijn wapen te ontkomen. Dat zal u niet gelukken. Geef mij uw adres, als ge een man van eer zijt en ik zal u mijn getuigen zenden.

— Ik ben geen man van eer, maar een doortrapte schelm. Dat steek ik niet onder stoelen of banken.

— 't Wordt dan tijd, dat ik u aan mijn degen rijg. Ge kunt mijn getuigen verwachten.

— Welke getuigen?

— Op tijd en stond zult ge ze zien!

— O, ik weet wel wie ge kiezen zult. Ik ken uw trawanten wel. Maar ik neem geen Zigeuners aan! verzekerde de Brusselaar met een valse glimlach.

— Zigeuners... Zigeuners! stotterde de ridder.

— Het tweegevecht is al begonnen, spotte Baru. Graaf Celestin takelde u lelijk toe. Welnu, nu zult ge er ook van langs krijgen. Mijn mond snijdt scherper dan het beste zwaard, feller ook dan een Zigeunersmes.

— Maar wat bedoelt ge met die Zigeuners? vroeg Valens met angst in zijn stem.

— Kom, kom, riddertje, houd u zo onnozel niet! Ge hebt onder de Egyptenaars goede vrienden. Ze stelen kinders voor u, ze trachten uw vijanden uit de weg te ruimen...

— Ge liegt! stoof de edelman op.

— Van mijn eerste leugen ben ik nu juist niet gebarsten, maar thans spreek ik toch de waarheid. Ja, ja, heer ridder, gij weet van de verdwijning uws neefs het fijne wel, alsook van de aanslag op de oude van Meerdal.

Valens werd wit als marmer.

— Wordt ge ziek? vervolgde de schelm honend. Of zijt ge niet bestand tegen sommige herinneringen? Oude koeien moeten echter nu en dan eens uit de gracht gehaald worden. Vele histories zijn te gewichtig, om ze in de vergetelheid te laten. Zeg, eist ge nog een tweegevecht, omdat ik u vroeg, of ge geen spijt hebt over Godfried's verrijzenis?

— Baru, ge zijt een duivel!

— Dan ben ik in goed gezelschap. Nu, soort zoekt soort.

— Ge belastert mij!

— Geen comédie, Valens. Laten we liever eens rustig spreken.

Ik weet veel, want ik ook heb goede kennissen, maar waarmee ik toch liever niet in onze Brusselse kringen zou verschijnen. Wat zou men zeggen, als ik met Jan De Lichte mijn opwachting maakte bij barones Chapelle?

— Jan De Lichte... De Lichte... stotterde de ridder.

— Ge kent die roverkapitein toch wel? Een schurk, maar we mogen hem niet veel verwijten.

— Wie is die Jan De Lichte dan?

— Heer ridder, ik zal u eens een klein verhaal doen, en dan kunt ge zelf oordelen, of ge die comédie moet voortzetten, ja of neen. Intussen wandelen we de Vrijdagmarkt enige malen rond. Doch ik bid u, houd u kalm, anders mochten we door de politie opgemerkt worden. En 't gerecht zou bij ons misschien vuile papieren vinden.

— Maak het kort! sprak hij dof.

De edelman had een gevoel, alsof hij op de pijnbank lag.

— Och, veel woorden zal ik niet verspillen, hernam Baru. Mijn verhaal is kort. Luister dan:

«Rond Brussel woonde er eens een baron, van Meerdal genaamd. Hij had een lief knaapje, dat later zijn bezittingen zou erven. Maar een broeder zijner vrouw was verliefd op goud. En nu loerde hij op de bezittingen van barones van Meerdal. Wilde hij er echter zijn lange vingers opleggen, dan moest dat zontje weg. Och, dat was maar kinderspel. Er zwerven in ons land Egyptenaars, die voor geld en goede woorden zo'n stukje zonder blikken of blozen verrichten, met 't zelfde gemak als wij een glas wijn drinken.

»Om kort te gaan, op zekere dag was 't knaapje verdwenen, en de broeder van de barones van Meerdal sliep op beide oren. Maar een twintigtal jaren later komt de verlorene eensklaps voor de dag als een stoere jongeling. De broeder van de barones — de vrouw was reeds zalig — kwam zijn verrezen neef verwelkomen, al was 't dan ook met haat in 't hart. Hij vloog echter beleefd aan de deur. Dan was hij bang, dat de oude van Meerdal hem aan 't gerecht zou overleveren. Daarom ging hij naar zijn vrienden, de Zigeuners.

»Ge vroegt mij, wie Jan De Lichte was. Wel hij is de baas van die Egyptenaars aan wie de broeder van barones van Meerdal vertelde, dat er dan en dan (dag en uur werden nauwkeurig bepaald) een rijk man door 't bos zou komen. Dat was genceg om die kerels te verleiden, de reiziger eens in de zakken te voelen.

»De broer van barones van Meerdal dacht: wellicht wordt hij gedood en dan is 't geheim alleen nog geweten door Godfried. Die zal ik ook zo'n poets spelen. Eenmaal zo ver, moet ik niet meer vrezzen, als een kinderrover beschuldigd te worden.»

— Houd op! kreet ridder Valens. Hoe weet gij dat alles?

— Ja, dat zijn geheimen, die ik niet in 't graf mag meenemen. Ik verfris me dus het geheugen, want, ziet ge, als ge bij uw eis van «tweegevecht» blijft, moet ik ten laatste wel het zwaard grijpen.

Ik weet dan zeker, dat ik val en daarom wil ik vooraf nogeens ferm biechten.

— Spot niet! hernam de ander, die zich geheel onmaskerd zag. Zeg me liever, hoe weet ge dat alles? Is die zaak openbaar?

— Oh, neen! Stel u gerust! Ik zei u reeds, dat ik een vriend ben van Jan De Lichte. Nu moet ge weten, dat Godfried van Meerdal zijn jeugd doorbracht in diens bende. De kapitein lette nooit veel op de jongen, maar toen deze eerst wegvluchtte, dan trouwde met de Creil's dochter, werd de roverbaas nieuwsgierig. Hij vroeg de Zigeuners eens uit en zijn mannen hebben geen geheimen voor hem. Als een trouw kameraad vertelde hij het mij ook.

Inderdaad, tijdens zijn omgang met de hoofdman der bandieten, had de listige Baru de ganse geschiedenis van Godfried van Meerdal, die hij als zijn doodsvijand beschouwde, vernomen.

— Maar waarom vertelt ge me dat alles? vroeg Henri Valens.

— Wel, we kunnen misschien samen handelen.

— Wat?

— We hebben gemeenschappelijke belangen!

— Welke?

— Gij haat Godfried van Meerdal!

— Dat moet ik u thans niet meer verbergen.

— Welnu, ik veracht hem ook!

— Gij? En waarom?

— Ik heb er een geldige reden voor.

— Zeg ze me dan!

— Hij is mijn medeminnaar!

— Ha, nu gaat mij een licht op! Thans weet ik waarom ge niet meer te Brussel komt.

Ridder Valens vatte weer moed. 't Was waar, die valse Bruselaar kon hem aan 't gerecht overleveren, maar Baru was zelf ook niet zuiver.

— Ge hebt ook iets op 't geweten. Dat ik daar niet eerder aan dacht! Ge zijt als een dief vermomd en met een valse naam in het kasteel van de Creil gedrongen en hebt er de jonge barones, Godfried's echtgenote, schandelijk beledigd! Van Meerdal heeft u deswegen aangeklaagd en waarachtig, 't is u geraten, uit de hoofdstad weg te blijven. In uw plaats zou ik wat minder vrank in Gent ook rond wandelen.

— Ge hebt gelijk, ik ben in het slot geweest. Ik haat Godfried van Meerdal.

— Maar, wat heeft hij u misdaan? Uw medeminnaar, zegt ge? Is dat dan waar, wat men te Brussel vertelde?

— Wat?

— Dat ge naar de hand gedongen hebt van een jong meisje, dat nu de gade is van mijn neef?

— En was dat dan zulk een dwaze streek van mij?

— Die geruchten worden dus bevestigd. En nu haat ge Godfried, omdat hij boven u door de schone jonkvrouw verkoren werd.

— Ge zegt wel. Ik veracht hem en zal mij op hem wreken.

— Ik begin beter in uw kaarten te zien, vervolgde Valens. Ge verlangt mijn hulp.

— Juist! Uw begrip is goed. Nu, we moeten voor elkander niet onderdoen. 't Komt niet met onze stand overeen baanstroper te worden, maar anders zou Jan De Lichte in ons twee uitmuntende trawanten bezitten. Zeker, heer ridder, ik wens uw medewerking.

— En welke zijn uw plannen?

— Oh, die worden reeds uitgevoerd!

— Door wie?

— Door de mannen van Jan De Lichte.

— Altijd die bandietenhoofdman! sprak Valens verstoord.

— Wel, die kerel is onmisbaar voor gasten als wij. Ik kan een medemens niet vermoorden, daarvoor ben ik van te goede familie. Maar zulke gasten als de bandietenkapitein maken daarvan hun dagelijks werk.

— Ge wilt dus mijn neef van kant maken?

— Nog niet, maar ik zal hem eerst pijnigen!

— Hoe dan?

— Hij heeft een kind.

— Ik heb dat gehoord.

— Een meisje, dat de ouders verafgoden.

— Natuurlijk!

— Dat kind moet weg.

— Ge wilt u op dat wicht wreken!

— Dat wicht zal zich spoedig aan de nieuwe omgeving gewennen. Maar de ouders...

En de schurk lachte van hels genoegen.

— De ouders... ging hij driftig voort, neen, ik mocht de jonkvrouw niet huwen. Ze verkoos die kale pronker, die halve zigeuner... ze waren gelukkig... op elkander smoorlijk verliefd... twee tortelduifjes... ik was een dwaas, een wellusteling, een snoodaard... maar ha... de adelaar zal hun jong roven...

— Ge bedoelt de hyena... viel Valens in.

— Nu de hyena dan, de tijger, als ge wilt, noem mij gelijk ge verkiest, mits ik hem maar treffe!

Baru geleek een monster in deze ogenblikken... of beter hij was het, zoals hij daar stond, zich reeds verheugende in het onheil, dat hij boven 't hoofd van 't jonge paar ging uitstorten.

Dit trof zelfs de diep verdorven ridder, want hij sprak verachtelijk:

— Baru, ge zijt een duivel, ik herhaal het!

Maar de Brusselaar merkte terecht op:

— En wat deelt gij dan, om 't geld uwer zuster te bemachtigen? Valens boog het hoofd.

— Stel u niet braver aan dan ge zijt! ging de ander voort. Ik laat mij niet honen, door niemand, ik laat me niet vertrappen; mijn hand treft zwaar degene, die mij onrecht doet! En nu, ridder Valens, of beter makker Henri — we zijn immers beiden spitsboeven — wilt ge mij helpen?

— Neen!

— Dus van Meerdal moet blijven leven, en uw geheim verklappen?

— Hij zal dat niet doen, want aldus belastert hij de naam zijner eigen moeder.

— En waarom zondt ge dan rovers op zijn vader af?

— Dat was dwaas van mij! Van hem had ik evenmin iets te duchten als van zijn zoon; maar ik maakte me zelve ongerust. Waarom kan ik thans nog niet begrijpen.

— En nu hebt ge de zoon wel te vrezen!

— Neen, herhaal ik u.

— Ja, verzeker ik u, kreet Baru.

— Waarom?

— Ik laat mijn plan niet varen. Dat kind moet weg. De ouders zullen in hun wanhoop 't gerecht melden welke vijanden ze hebben. Ze zullen mij noemen, De Lichte en ook u.

— Ik ben de broeder van barones van Meerdal. Men belastert de naam ener moeder niet.

— Een kind is nader dan een moeder! Bovendien, wanhopige mensen redeneren niet!

— Dan zal ik u verklappen, hem laten melden wie de rover is. Baru vloekte van drift.

— Goed, mompelde hij, doe dat, maar morgen weet men welk een man ridder Henri Valens is. Morgen, neen, heden nog, wordt het geheim van de kinderdiefstal rond Brussel en van de aanslag op de oude van Meerdal openbaar!

Valens sidderde. Hij gevoelde zich in de klauwen van de Brusselselaar.

— Wat wilt ge dan? vroeg hij ongeduldig.

— Dat ge me helpt.

— Hoe?

— Ik heb geen vaste woning, want zoals ge me zelf herinnert, mag ik mij niet te Brussel wagen. De Zigeuners zullen mij 't gestolen kind overleveren; gij moet het verbergen.

— In mijn huis?

— Natuurlijk niet! Ge kent wel andere schuilplaatsen.

— Ha, ik doorgrond u, siste Valens. Ge wilt de ouders treffen, maar weet geen weg met het kind. Men mag het bij u niet vinden, maar ge meent het mij in de handen te spelen.

LEES IN DIT NUMMER HET VERVOLG VAN JAN DE LICHTÉ

Nr 28

EERSTE JAARGANG

13 APRIL 1949

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN

(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTÉ

en zijn zwarte Roverbende

VLAAMSE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HORENBEEK

JAN DE LICHTE

gevolgd
door

ABEL POLLET

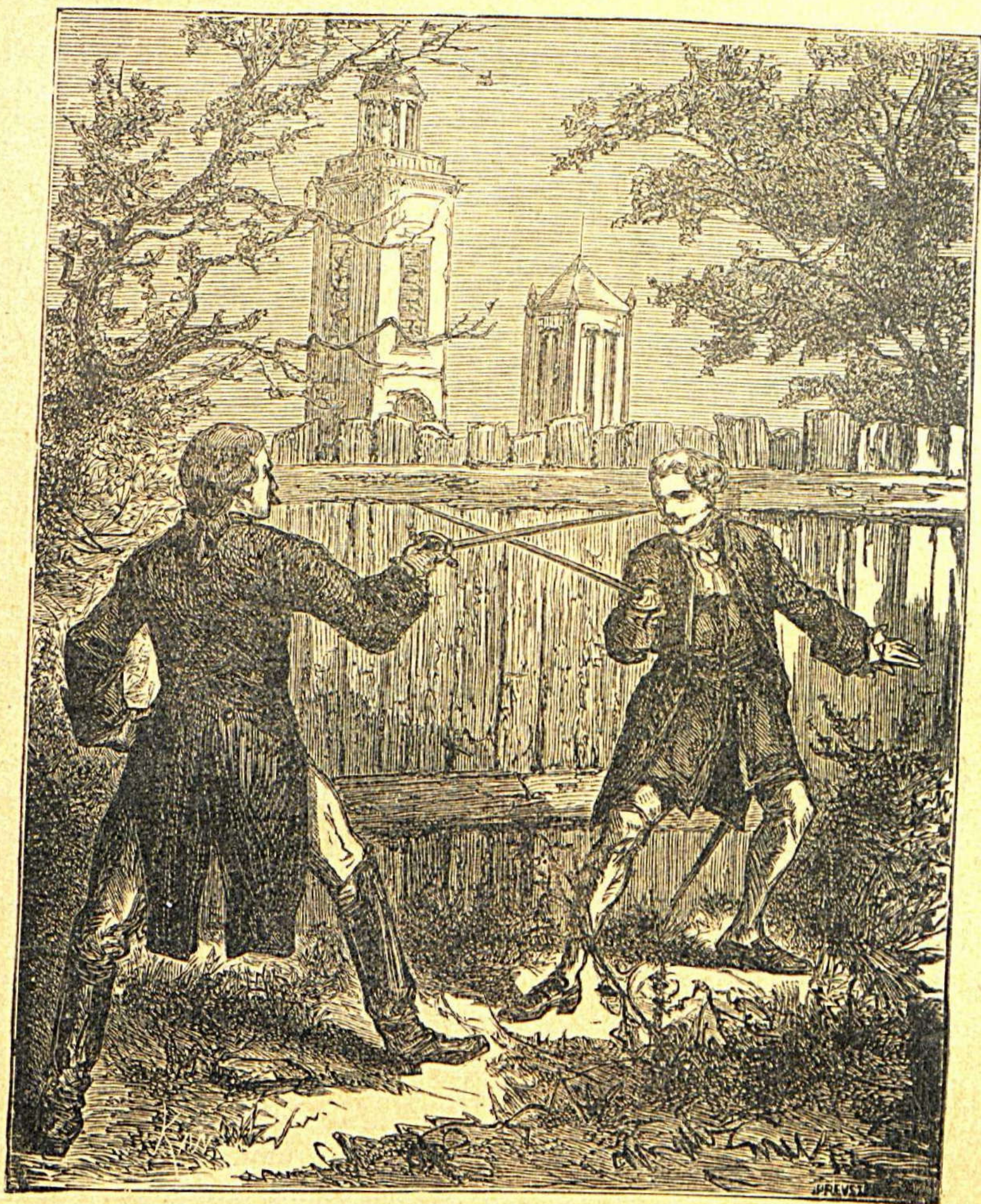
VLAAMSCHE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTÉ
EN ZIJN ZWARTE ROOVERBENDE

gevolgd door

ABEL POLLET
EN DE BENDE VAN HAZEBROEK

« Ik daag u uit! » kreet Valens. (Blz. 198)

TWEE EN VEERTIGSTE HOOFDSTUK

TWEE AANSLAGEN

De drie gebroeders waren te Hoorebeke zelf en in den ganschen omtrek goed bekend.

Nooit werden ze anders genoemd en menig-geen kende hunnen familienaam niet.

Peet was de oudste, een klein ventje van rond de zestig.

Op hem volgde Sis, die zoowat een kop grooter was, Frans, de jongste, kon 't best van al de armen roeren, terwijl Peet meer t bestuur op zich nam; Sis trok nog al eens de baan op. Katrien, de meid, deed het huis-

houden. Den dag voor de samenkomst van Baru en De Lichte te Oudenaarde, was er een koopman op de hoeve gekomen.

— Is de baas thuis? vroeg hij aan de meid.

— Welken baas bedoelt gij?

— Wat een vraag is dat nu? De baas van 't hof.

— Er zijn er drie!

— Te beter, dan vind ik er toch zeker wel een. Ha, daar komt hij wellicht, vervolgde de bezoeker, toen hij Peet zag naderen.

INHOUDSTAFEL

Jan De Lichte

	Blz.
Jan De Lichte	3
De samenzwering	6
Baru	11
De bevrijding	14
Weg met den kapitein	19
Het eerste proefstuk	26
De samenkomst	31
De berechting	39
Het tweede proefstuk	41
Het bezoek bij den pastoor	44
De aanslag op de postkoets	47
Het geheim	53
Nieuwe plannen	57
De aanval van Jan De Lichte	60
De verloofde	67
Weer bij Livina	71
De bruid van den roover	74
Arme Frans!	79
Teruggevonden	85
De baanstroopers	88
Het bezoek bij den baron	93
De bruiloft	101
De aanslag bij den maalter	107
De bruid	112
Het gestoorde huwelijksplan	115
Nieuwe schelmerijen	118
De uitvoering	123
Mulder Van Lierde	129
Verraden	135
Een sterfbed	140
Een oud bekende	143
Te Nazareth	148
De trouwelooze dienstknecht	154
Een klein woordje geschiedenis	158
Verdeeldheid	164
Jan De Lichte in de klem	170
In « Den Engel »	172
De aanslag op de herberg	176
Te Oudenaerde	183
Een helsch plan	186
Bij de Zigeuners	190
Twee aanslagen	193
Twee schelmen	197
Op 't Wolvenhol	202
Booze voorgevoelens	206
De kinderroof	210
Opzoekingen	213
Aan het ziekbed	218
In « De Duif »	220
Van Meerdal en Dick	225
Te Brussel	231
De misdaad ontmaskerd	236
De zieke	239
De pijnbank	240
De Zinnelooze	245
Gevonden!	252
Verder onderzoek	252
Thuis	256
Schrik	261
De kinderbeul	263
In de val	267
De schaking	271
Het gezin van Elza	276
Een onaangenaam bezoek	278
Een ongeluk	280

	Blz.
LXVI De geschaakte	282
LXVII Een misdadig plan	283
LXVIII De schipbreuk	286
LXIX De zeeschuimer	288
LXX Het bewijs van den schurk	293
LXXI Een monster	295
LXXII Martha en Alfred	297
LXXIII De ontvluchting	301
LXXIV Nog Martha en Alfred	303
LXXV Naar 't gerecht	307
LXXVI Alfred's belofte	310
LXXVII De moordpoging	312
LXXVIII Blankenberge	317
LXXIX Beschipdag	318
LXXX Kasper, de Zeebeer	321
LXXXI Een kort gevecht	323
LXXXII De Roeschaard	326
LXXXIII 't Gestoorde feest	329
LXXXIV De schipbreuk	331
LXXXV Zielenadel en snoodheid	334
LXXXVI De doodgewaande	337
LXXXVII Op zoek	339
LXXXVIII De zeeschuimers aan 't werk	341
LXXXIX 't Gerecht	344
XC De Ronselaars	346
XCI Gevangen	348
XCH Jacques' list	351
XCHH Naar Vlaanderen terug	354
XCIV Naar de hut	356
XCV Een drama	359
XCVI Weer op « Zorgvliet »	362
XCVII Een zonderlinge ontmoeting	364
XCVIII Een smartelijk wederzien	366
XCIX De oude Huysman	368
C In de kroeg van Slina	371
CI De wraak van Rolf en Jacques	374
CII De vergadering te Wenduine	376
CIH Naar 't heksenduip	379
CIV De vliegende Hollander	383
CV De bijeenkomst	391
CVI De zaken	394
CVII De Huysman's	397
CVIII Ontmaskerd	399
CIX Te Wenduine	402
CX Marie en Peter	403
CXI Vereenigd	404
CXII Iets over smokkelen	404
CXIII Rond Thielt	413
CXIV Verdwaald	414
CXV Ieder op zijn eigen	421
CXVI Rond Eekloo	424
CXVII Nieuws	428
CXVIII Wraak en verzoening	432
CXIX Naar de bende terug	438
CXX Rond Deinze	441
CXXI De poets	446
CXXII In « Den Katuil »	450
CXXIII In 't gevang	454
CXXIV IJzeren Simon	457
CXXV Ontsnapt	458
CXXVI Een bezwaard geweten	462
CXXVII Smartelijk wederzien	466
CXXVIII Een ernstige waarschuwing	469
CXXIX Nog de Zigeuners	473
CXXX Te Mechelen	477
CXXXI Het plan	480
CXXXII Een zonderling	485
CXXXIII De vergadering	489